

Γέροντας Μητροπολίτης Θεόκλητος - Το Πέλαγος της Αγάπης και της Ενότητας

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φλωρίνης, Πρεσπών και Εορδαίας](#)

Στην Εκκλησία κάθε εορτή είναι άνοιγμα ουρανού μέσα στον χρόνο, μια ιερή στιγμή κατά την οποία ο άνθρωπος καλείται να σηκώσει το βλέμμα του από την καθημερινότητα και να σταθεί ενώπιον του αιωνίου. Η εορτή δεν πρέπει να εξαντλείται σε μια απλή μνημόνευση προσώπων και γεγονότων, αλλά να παρεμβαίνει στη ροή της ημέρας, να τη φωτίζει και να της χαρίζει νέο προσανατολισμό, ώστε το παρόν να γίνεται πιο συνειδητό και το μέλλον να αποκτά προοπτική ελπίδας.

• *Του Μητροπολίτη Φλωρίνης, Πρεσπών και Εορδαίας Ειρηναίου*

Μέσα σε αυτήν την εμπειρία η αγιότητα δεν παραμένει ανάμνηση του χθες, αλλά

γίνεται ευθύνη του σήμερα και πρόσκληση μεταμορφώσεως για το αύριο. Είναι ένα κάλεσμα σε αγάπη έμπρακτη και ζωντανή.

Σήμερα η εορτή του Αγίου ενδόξου μάρτυρος Θεοκλήτου μας οδηγεί σε αυτόν ακριβώς τον στοχασμό, πώς ένα όνομα Αγίου μπορεί να γίνει καθημερινή μαρτυρία ζωής.

Δεν τιμούμε απλώς μια μορφή της ιστορίας της Εκκλησίας, αλλά μετράμε τη δική μας πίστη και δοκιμάζουμε το μέγεθος της δικής μας αγάπης. Άλλωστε ο ίδιος ο Χριστός μας διδάσκει, «από αυτό θα σας γνωρίσουν όλοι ότι είστε μαθητές μου, αν έχετε αγάπη ο ένας για τον άλλον»¹.

Μέσα σε αυτήν την προοπτική στεκόμαστε με ευγνωμοσύνη ενώπιον του Γέροντος Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας Θεοκλήτου, ο οποίος άγει τα ονομαστήριά του. Η ημέρα αυτή δεν είναι μόνο προσωπική του εορτή, αλλά κοινή χαρά και ευλογία για ολόκληρη την τοπική μας Εκκλησία. Η ζωή και η διακονία του συνδέθηκαν ουσιαστικά με την πνευματική πορεία αυτού του τόπου και με τη διαφύλαξη της εκκλησιαστικής ενότητας. Αυτό είναι το έργο και η διακονία του Επισκόπου.

Είναι ο Πνευματικός Πατέρας όλων μας. Η μορφή του στήριγμα σταθερό και σημείο αναφοράς ασφαλές. Όπως τότε, έτσι και σήμερα προσφέρει και διακονεί τους ανθρώπους με τρία βασικά χαρακτηριστικά:

Πρώτον καθοδηγεί με διάκριση και ελευθερία.

Δεύτερον διορθώνει με τη σιωπή και την αγάπη του.

Τρίτον με την προσευχή του στηρίζει, ενώνει και ειρηνεύει τους ανθρώπους που τον προσεγγίζουν εδώ και εξήντα χρόνια.

Το ταπεινό κελί του αποτελεί πηγή χάριτος και ευλογίας. Η παρουσία του συνεχίζει να είναι δύναμη ζώσα. Το όνομά του, Θεόκλητος, ο κλητός του Θεού, φανερώνει και μια βαθύτερη αποστολή. Είναι εκείνος που καλεί προς τον Θεό και που με την ευχή και το παράδειγμά του αφυπνίζει καρδιές και οδηγεί τις ψυχές στην ανταπόκριση της θείας κλήσεως.

Η αγάπη υπήρξε το σταθερό γνώρισμα της ποιμαντικής του διακονίας. Δεν υπήρξε επιλεκτική ούτε περιστασιακή, δεν χώρισε πρόσωπα ούτε καλλιέργησε διαχωρισμούς, δεν επιδίωξε επιβολή. Ενσάρκωσε τον αποστολικό λόγο ότι «η αγάπη είναι μακρόθυμη και καλοσυνάτη, δεν ζητεί το συμφέρον της, όλα τα υπομένει»². Μετέβαλε την ποιμαντική ευθύνη σε άσκηση υπομονής, συγχωρήσεως και προσφοράς στον τόπο της Μακεδονίας μας που υπήρξε και γενέτειρά του. Σε

αυτή τη γη, όπου το κρύο διαρκεί και ο χειμώνας μοιάζει να επιμένει περισσότερο από αλλού, η ποιμαντική παρουσία του Γέροντος υπήρξε θερμή παρηγορία και καταφυγή ελπίδας για έναν λαό μαθημένο να αγωνίζεται και να αντέχει στις δυσκολίες.

Πνευματικό τέκνο του μακαριστού Μητροπολίτου Φλωρίνης Αυγουστίνου, παρέλαβε ακρίβεια πίστεως και αίσθηση ευθύνης απέναντι στην Εκκλησία. Η ακρίβεια αυτή όμως δεν μετατράπηκε σε σκληρότητα, διότι γνώριζε ότι «τίποτε δεν είναι τόσο ισχυρό όσο η αγάπη, αυτή συγκρατεί και συνέχει την Εκκλησία»³. Έτσι η αλήθεια στην πορεία του ως κληρικού δεν έγινε στοιχείο αντιπαραθέσεως, αλλά φως που οικοδομεί και θεραπεύει.

Κατά τα έτη της ποιμαντορίας του δεν αναζήτησε εντυπωσιασμούς ούτε στήριξε την παρουσία του σε θορύβους. Υπακοή στην Εκκλησία και αγάπη στους ανθρώπους.

Προτίμησε τη διακριτική προσφορά, έχοντας πάντοτε ως μέτρο Εκείνον που «δεν ήλθε για να υπηρετηθεί αλλά για να υπηρετήσει»⁴. Η διακονία του υπήρξε σταθερή και ενωτική, ήρεμη δύναμη σε καιρούς δυσκολίας και πνευματικό στήριγμα για τον τόπο.

Πίσω από κάθε λόγο και απόφαση βρισκόταν η προσευχή, όχι ως τύπος εξωτερικός αλλά ως θεμέλιο της πνευματικής ζωής. Από εκεί αντλούσε δύναμη και διάκριση, διότι η ύπαρξή του ήταν ριζωμένη στη βεβαιότητα ότι «ο Θεός είναι αγάπη και όποιος μένει στην αγάπη μένει στον Θεό»⁵. Αυτή η πίστη έγινε πράξη καθημερινή και η πράξη παράδειγμα σιωπηλό.

Σήμερα, καθώς ο Γέροντάς μας τιμά τον προστάτη του Άγιο Θεόκλητο, η καρδιά μου δεν περιορίζεται σε λόγους τιμητικούς ούτε σε ευχές τυπικές. Ως διάδοχός του και ως πνευματικό του παιδί, αισθάνομαι μια τέτοια ξεχωριστή ημέρα την ανάγκη να τον ευχαριστήσω για την ανεκτίμητη ευλογία που παρέλαβα ως Επίσκοπος. Τον ευγνωμονώ για την ενότητα που διαφύλαξε και για το ήθος που σφράγισε την πορεία αυτού του τόπου. Η παρουσία του δεν αποτελεί κεφάλαιο κλειστό, αλλά ευεργετική πνοή που συνεχίζει να στηρίζει και να εμπνέει.

Τον ευχαριστούμε όλοι κληρικοί και λαϊκοί για την πατρική του ευλογία και για το πέλαγος της αγάπης του που ξεδιψά πάντα τις καρδιές μας. Προσευχόμαστε ο Χριστός να του χαρίζει ειρήνη και δύναμη, ώστε η ευχή του να παραμένει σκέπη και φως για όλους μας. Όλοι εμείς, σήμερα με σεβασμό και ευγνωμοσύνη, ως πνευματικά του παιδιά, δεσμευόμαστε να συνεχίσουμε το έργο του. Να διατηρήσουμε την ενότητα. Να μη λησμονήσουμε ποτέ την αγάπη που μας δίνει, ώστε το πέλαγος αυτής της αγάπης να γίνεται καθημερινή πράξη στο παρόν αλλά

και παρακαταθήκη για το μέλλον της Ιεράς μας Μητροπόλεως.